

MARGI PREUS

Minik Kızıl
Gezgin

Türkçesi:
Mahmut Coşkun

KELEBE

MARGI PREUS

Margi Preus'un yazarlık kariyeri, anaokulu müsamesinde "Uyuyan Güzel" için yapılan seçmelerde yaşadığı berbat talihsizlikle başladı. Preus, o zamandan bu yana yazdığı birçok oyun ve birkaç *komik* operayla; Newbery Onur Ödülü'ne layık görülen *Heart of a Samurai* dahil olmak üzere genç okurlara yönelik yayımladığı kitaplarıyla tanındı. Kitapları çok kez farklı konseptlerde "en iyiler" listesine girdi.

Preus, Minnesota Duluth'da kar fırtınalarının ve kakuleli çöreklerin diyarında yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda sık sık seyahat edip dünyanın farklı yerlerindeki okulları ziyaret ediyor. Kayak yapmayı, doğada yürümeyi, kanoyla kürek çekmeyi ve kucağında bir kitapla sessizce oturmayı seviyor.

MAHMUT COŞKUN

1989 yılında Yozgat'ta doğdu. Atatürk Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği bölümünden mezun oldu. Yazarlık, sinema ve sosyoloji alanlarında çeşitli eğitimler alan Mahmut Coşkun'un yayımlanan üç telif kurmacası vardır: *Yakarım Gül Satanlar Bahçesini* (2018), *Başka Biri Olmanın Romanı* (2020), *Kendini Tanımadan Ölmek Korkusu* (2021).

*Dođal alanlarımızı ve su yollarımızı
korumak için çalıřan herkese...*

M. P.

BÖLÜM I

YOLCULUK

MONTREAL

YOLCULUK TUTKUMUN DOĞUŞU

Kızıl küreklerin parıltısı...

Şarkı söyleyenlerin gür sesi...

Görkemli Ottawa Nehri'nin manzarasını daha iyi görebilmek için yükseklerdeki bir dala sıçradım.

Kano, bir tane daha kano ve işte bir tane daha... Bütün hepsi, birer birer ağaçtaki evimin altından geçerek nehirde ilerliyordu. Huş ağacı kabuğundan yapılmış, her biri büyük paketlerle yüklü kanolarda, sekiz ila on iki kişilik gezgin mürettebatları kürek çekiyordu.

Bütün gezginler hem çılgınlar gibi kürek çekiyor hem de şarkı söylüyordu!

Bir şarkı da ben onlara söyledim: "Geri dönün, ben de size katılmak istiyorum!"

Cevap alamadım. Onlara yetişmek için daldan dala atladım.

Onlar uzaklara doğru kürek çekerken, bir süre sonra geriye sadece şarkı söyleyen sesler kaldı.

Gezginler, her bahar buzlar iyice eridiğinde Montreal'deki evimin yakınlarından bal rengi güzel kanolarıyla yolculuğa çıkarlar. Nereye giderler, orada ne yaparlar ve kanolarında ne taşırlardı? Aylar sonra sonbahar rüzgârlarıyla geri döndüklerinde oradan neler getirirlerdi? Bilinmezdi.

Gezginler dönüş yolundayken uzakların kokusu gelirdi bazen burnuma: reçineli yapışkan çam kozalakları, tatlı akçaağaç şurubu, kokulu mantarlar, sulu meyveler ve henüz tadılmamış çeşit çeşit yemiş ve tohumlar. İçimdeki maceracıyı ve yolculuk aşkını uyandıran türden kokular...

"Ben de gezgin olmak istiyorum," dedim dostlarıma.

"Neden?" diye sordular.

"Onlar cesur, ben de cesurum!"

Onlar güçlü, ben de güçlüyüm!

Onlar şarkı söylemeyi seviyor, ben de seviyorum!

Onlar ağır yükler taşıyor, şeyy.... Ben de taşıyım bir şeyler.

Onlar kızıl şapkalar ve kuşaklar takıyor, ben baştan aşağı kızılıyım!

Tüm gezginlerin boyu kısa," dedim. "Ben de kısayım, ben niçin bir gezgin olmayayım?"

"Çünkü sen bir sincapsın," diye karşı çıktı dostlarım.

"Sen kürek çekemezsin.

Yemek yapamazsın.

Ağır yükleri taşıyamazsın," diye devam ettiler.

Ben ise şöyle karşılık verdim: "Kürek çekemem ama şarkı söyleyebilirim! Yemek yapamam belki ama yiyebilirim! Her şeyi olmasa da bazı şeyleri taşıyabilirim."

“İyi ama,” dedi arkadaşlarım, “onlar yine de seni kanolarına asla almazlar.”

“Olabilir,” dedim onlara hak vererek. “Fakat kanoları kocaman ve içinde saklanabileceğim birçok yer var. Hem ben o kadar küçüğüm ki ceplerine bile sığabilirim.”

15 MAYIS 1972

YOLCULUĞUM BAŞLIYOR

Bir sonraki tayfa yola çıktığında, ben de aralarındaydım. *Oui, c'est vrai* - Evet, doğru. Sekiz kafadar gezginden oluşan bir mürettebata katıldım:

Jean Méchant

Jean Paul

Jean Luc

Jean Jacques

Jean Henri

Jean Claude

Jean Louis

Jean Gentille

Et moi - Ve ben, Minik Kızıl Jean Pierre, en küçük gezgin. Onlar aralarına katıldığımın tam olarak farkında değillerdi tabii, fakat ben yeteneklerimle onları etkileyebilecek şeyleri çoktan düşünmüştüm bile.

Kanoya biner binmez, saklandığım yelek cebinden sıvıştım. Fıçıların, varillerin, muşambaların ve onların *pièces*

- parça dedikleri yelken bezine sarılmış büyük ve ağır bohaların arasına gizlendim.

Yola koyulmadan önce eşler, kız kardeşler ve anneler; kocalarına, erkek kardeşlerine ve oğullarına güle güle demek için limana geldi. Gezinlerin alıştığı Kuzey Batı Őirketi'nin yöneticileri de vedalaşmaya geldi. Konuřmalar yapıldı, toplar ateşlendi, bayraklar dalgalandı ve şarkılar söylen-di. Ve nihayet kanolar suya indirildi.

Ooo! Sekiz kuvvetli kürekçinin gücüyle ilerleyen kanonun çıkardığı o vınıltı sesi, nasıl da neşe saçıyordu etrafa! Ve hızı da hayret vericiydi! Eđer kızıl bir şapkam olsaydı onu sıkıca tutardım.

Bizim tayfadaki beş kanonun beşi de aynı anda hareket etti. Hepsi en önde olmak istiyordu. Kırk kürek birden güneşe parlıyordu. Hangimiz birinci oldu sizce?

Biz deđil. Hatta biz sonuncu olduk.

Fakat kim bilir, belki de benim cesaretlendirmemle kanomuz yakında bir numara olacaktı.